

Arrest

nr. 262 370 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A. Amir (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Karaj. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw motieven betreffende uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven ingeroepen door uw echtgenote X (...) (O.V. X). U verklaarde net zoals uw echtgenote dat uw echtgenote zich in 1395 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2016-2017 in de Gregoriaanse kalender) bekeerde tot het christendom zoals dit door Jehova's getuigen wordt geïnterpreteerd. U werd op 19 day 1396 (9 januari 2018) gearresteerd nadat u enkele dagen daarvoor onvrijwillig in een betoging was terecht

gekomen omdat u op vraag van uw moeder en uw broer die wel hieraan deelnam, was gaan zoeken. De autoriteiten beschuldigden u van oppositieactiviteiten tegen de islamitische republiek. Door uw arrestatie was u bang dat de geloofsactiviteiten van uw echtgenote zouden uitlekken. Op 19 bahman 1396 (8 februari 2018) verscheen u voor de rechtbank. Ook uw vader was toen aanwezig. U slaagde er toen in om hem te vragen om een boodschap voor Marzieh, met name dat ze niet meer mocht deelnemen aan bijeenkomsten, over te maken. Uw vader voerde deze opdracht uit, maar door die boodschap stelden uw ouders wel vragen aan uw echtgenote, waardoor ze te weten kwamen dat uw echtgenote zich tot het christendom had bekeerd. Op 21 bahman 1396 (10 februari 2018) kwam u vrij op borg. Hierna werd u door uw moeder zwaar onder druk gezet omdat uw vrouw zich bekeerd had. Uiteindelijk besloot u in samenspraak met uw vrouw dat u haar een volmacht zou geven om van u te scheiden. In feite ging het over een soort schijnscheiding om uw familie te plezieren. De scheiding werd snel uitgesproken en uw echtgenote vestigde zich opnieuw bij haar ouders. In de loop van 1397 (2018-2019) had u eens met uw vrouw afgesproken in een park en daar vertelde uw vrouw dat broeder Mehran, een getuige van haar christelijke groep die ook activiteiten had met een groep van getuigen in Mashad, gearresteerd was. Jullie besloten Iran te verlaten. Via een smokkelaar werd een Belgisch visum geregeld. Jullie verzochten in Duitsland om internationale bescherming. In Duitsland ging u een keer met een zekere M. (...) naar een bijeenkomst van de getuigen van Jehova. Uiteindelijk bleek België verantwoordelijk voor jullie verzoek om internationale bescherming en kwamen jullie na een verblijf van zes maanden in Duitsland naar België. Op 14 maart 2019 verzocht u hier om internationale bescherming. In België nemen u en uw vrouw deel aan de Perzische bijeenkomsten van Jehova's getuigen. U was onder de indruk en u raakte ook overtuigd. Jullie zijn nog niet gedoopt maar hebben wel dezelfde taken als iemand die gedoopt is. U vreest bij terugkeer naar Iran voor uw leven door uw bekering.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw melikaart (nationale kaart), uw shenasnameh (geboorteboekje), documenten ter staving van jullie echtscheiding, een stand van zaken betreffende uw juridische procedure (waaruit blijkt dat u op 31/6/1397 (22 september 2018) werd veroordeeld wegens betrokkenheid bij groeperingen die het regime wenselijk omver te werpen en dat deze veroordeling aan u werd betekend), twee documenten in verband met uw vrijlating op borg, verschillende documenten die jullie geloofsactiviteiten in België staven (onder meer screenshots van WhatsApp Messengerconversaties, van facebookpagina's, van zoomsessies en van de JW-applicatie waarin predik- en geloofsactiviteiten worden bijgehouden, een bundel foto's van jullie geloofsactiviteiten, een foto van een tekening die jullie zoon Arta maakte, verschillende aanbevelingsbrieven van medegetuigen en twee Wachtstorens) en een Belgische arbeidsovereenkomst ter staving van uw professionele activiteiten in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw echtgenote. In het kader van haar verzoek heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat er aan de beweerde arrestatie van uw echtgenoot geen geloof kan gehecht worden.

Naast het merkwaardige feit dat u eerst verklaarde dat uw man op 10/10/1396 (31 december 2017) gearresteerd werd – u leek toen zeker van uw stuk aangezien u zei dat het precies de tiende van de maand was –, terwijl u niet veel later verklaarde dat uw man gearresteerd werd op 19/10/1396 (9 januari 2018) (CGVS, p. 7; p. 8), sloop er een aanzienlijke incoherentie in jullie verklaringen over het gevangenisverblijf van uw echtgenoot. Zo is het vreemd dat u verklaarde dat men op 19/11/1396 gebeld had dat uw man overgeplaatst zou worden naar de gevangenis (CGVS, p. 7): dit was de dag waarop hij zijn vader even kon spreken in de rechtbank. Uw man sprak echter niet over een overplaatsing naar de gevangenis op de dag waarop hij zijn vader sprak. Hij verklaarde enkel dat hij die dag werd voorgeleid voor de rechtbank en dat daar beslist werd dat hij op borg vrij kon komen (CGVS Amir, p. 15). Uw man verklaarde wel dat hij reeds na tien dagen (i.e. rond 29/10/1396 (19 januari 2018)) vanuit zijn politiecel

overgeplaatst werd naar de gevangenis (CGVS Amir, p. 8). Over andere overplaatsingen van de ene gevangenis naar de andere sprak hij niet. Verder verklaarde u dat uw man op 23/11/1396 (12 februari 2018) is vrijgekomen (CGVS, p. 7) terwijl uw man verklaarde dat hij op 21/11/1396 (10 februari 2018) is vrijgekomen (CGVS Amir, p. 8). Er kan bovendien nog opgemerkt worden dat uw man op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij 40 dagen in de gevangenis zat terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij 32 dagen in de gevangenis zat (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, Amir, vraag 3.1; CGVS Amir, p. 19). Bovenstaande incoherenties over het (tijds)verloop van zijn gevangenisverblijf zetten op zich reeds de geloofwaardigheid ervan op de helling.

Dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uw man geen weet had van een veroordeling tegen hem ten gevolge van (de aanleiding van) dit gevangenisverblijf, met name zijn arrestatie in het kader van zijn onvrijwillige deelname aan een betoging. Zo verklaarde hij dat het juridisch dossier dat tegen hem liep nog niet aan het einde was en dat hij vrij was op borg (CGVS Amir, p. 8). Gevraagd of hij na zijn arrestatie nog problemen had gekend, verklaarde hij dat hij nooit was veroordeeld, maar dat het dossier nog open was, dat ze hem nog een aantal keren hebben opgeroepen en dat de autoriteiten vroegen om met hen samen te werken (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, Amir, vraag 3.2; CGVS Amir, p. 7). Toen uw man gevraagd werd of hij er vanuit gaat dat hij veroordeeld zou worden, verklaarde hij dat hij dacht dat ze wel iets zouden vinden om hem te veroordelen (CGVS Amir, p. 10). De documenten die uw man neerlegde om zijn (politieke) problemen te staven, en die hij kon afprinten toen hij nog in Iran was, vermelden echter dat hij reeds veroordeeld werd op 1 mehr 1397 (23 september 2018), i.e. een week voor jullie vertrek, en dat de veroordeling hem toen werd betekend. Van iemand die beweert het risico te lopen op een veroordeling ten gevolge van een onvrijwillige deelname aan een betoging, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat hij alles onderneemt om informatie in te winnen over de stand van zaken van de juridische procedure tegen hem. Dat uw man ten tijde van zijn onderhoud op 17 november 2020, i.e. meer dan twee jaar na zijn veroordeling, nog steeds geen weet zou hebben van een dergelijke veroordeling, terwijl dit eenvoudig uit de neergelegde documenten kon opgemaakt worden, is dan ook zo onaannemelijk dat er geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan zijn beweerde politieke problemen, arrestatie en veroordeling.

Bovendien kan opgemerkt worden dat volgens jullie verklaringen jullie ondanks de veroordeling van uw echtgenoot een week eerder het land met jullie eigen paspoort probleemloos konden verlaten. Ook het feit dat een smokkelaar u hierbij zou hebben begeleid, zoals uit uw verklaringen blijkt (CGVS, p. 10-12; CGVS Amir, p. 9-11), kan dit door jullie genomen risico om legaal, ondanks de veroordeling, onder jullie eigen identiteit te reizen niet minimaliseren. Immers, uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat een vertrek waarbij omkoping een rol zou spelen quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken. Dit wijst er dan ook andermaal op dat er aan de beweerde politieke problemen van uw man en aan zijn arrestatie geen enkel geloof kan worden gehecht. Aangezien er aan deze arrestatie geen enkel geloof kan gehecht worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat door zijn arrestatie uw bekering bij zijn familie bekend raakte waardoor jullie moesten scheiden (CGVS, p. 7). Aangezien u verklaarde dat de arrestatie van uw man een cruciale rol speelde in uw bekeringsproces, kan er hierdoor evenmin aan uw bekering zelf nog geloof worden gehecht. Immers, toen u gevraagd werd wanneer u besliste om als Jehova's getuige door het leven te gaan legden u en uw echtgenoot een duidelijk verband met de arrestatie van uw man. Toen hij gearresteerd werd en vastzat, had u voor hem gebeden. Zijn vrijlating zorgde ervoor dat uw geloof sterker werd (CGVS, p. 4; CGVS Amir, p. 16).

Dat uw beweerde bekering in Iran elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het zeer merkwaardige feit dat u in Iran, waar bekeerlingen ernstige problemen riskeren, naar de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova ging – zelfs in de moeilijke periode dat u gescheiden leefde van uw man en dat u onder de knoet van uw strenge vader leefde slaagde u er naar eigen zeggen in een vijftal keer aan bijeenkomsten deel te nemen (CGVS, p. 4; p. 8; p. 14) – maar dat u in Duitsland, waar u uw geloof probleemloos en in alle vrijheid zou kunnen praktiseren en waar u een zestal maanden verbleef (CGVS Amir, p. 9), amper tot geloofsactiviteiten komt. Nochtans kan men redelijkerwijs van een zelfverklaarde bekeerlinge, wiens geloof dankzij de vrijlating van haar man sterker geworden was, verwachten dat zij bij aankomst in een land met godsdienstvrijheid zo snel mogelijk aansluiting zou proberen te zoeken bij de getuigen van Jehova om haar geloof eindelijk in alle vrijheid en openheid te kunnen praktiseren, quod non in casu. U antwoordde, gevraagd naar uw geloofsactiviteiten in Duitsland, dat u de website van Jehova's getuigen installeerde om het nieuws te raadplegen en dat zuster M. (...) jullie een keer kwam halen om naar een bijeenkomst te gaan (CGVS, p. 17). Hoewel u wat contact met protestanten had, had u verder geen geloofsactiviteiten (CGVS, p. 19). Uw rechtvaardiging dat jullie de provinciegrenzen niet mochten oversteken en daardoor niet konden aansluiten bij de Perzische gemeenschap in Hamburg houdt geen steek: er is immers ook een koninkrijkzaal in Neumünster waar jullie verbleven. Dat jullie er niets van begrepen omdat de bijeenkomsten in het Duits waren, zoals uw man opwierp, rechtvaardigt evenmin uw gebrek aan geloofsactiviteiten (CGVS Amir, p. 12). Dat u als lerares Engels zich niet verstaanbaar zou

kunnen maken in Duitsland en er niet in zou slagen geloofsactiviteiten te ontwikkelen, kan immers hoegenaamd niet overtuigen. Immers, prediken is voor de getuigen van Jehova, zoals u zelf aangeeft (CGVS, p. 17), zeer belangrijk en een quasi plicht, wat ook blijkt uit het Mytimedocument dat jullie neerlegden en waarin jullie in België jullie predikativiteiten registreren (CGVS Amir, p. 13). In dit verband hebben de Jehova's getuigen een Language-App ontwikkeld om de blijde boodschap te verkondigen aan anderstaligen. Dat u er desondanks niet in geslaagd zou zijn om in Duitsland een getuige van Jehova aan te treffen die zich bereid vond om met u de Bijbel te bestuderen is dan ook zeer moeilijk denkbaar. Uw houding in Duitsland ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw bewering voor uw verblijf in Duitsland al geloofsactiviteiten te hebben ontwikkeld.

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de officiële organisatie van Jehova's getuigen geen weet heeft van Jehova-congregaties van bekeerlingen actief in Iran en dat men enkel weet heeft van congregaties van expats, buitenlanders en Armeniërs. Bekeerde moslims die zich met deze congregaties zouden associëren, zouden een gevaar vormen voor deze kwetsbare congregaties, die in het geheim opereren. Aangenomen kan worden dat indien er congregaties van bekeerlingen in Iran zouden opereren en vervolgd worden, de hoofdzetel van de getuigen van Jehova in New York hiervan op de hoogte zou zijn, quod non. Dat u als moslima in Iran in contact zou hebben gestaan met getuigen van Jehova en dat u vernomen zou hebben dat een groep getuigen van Jehova en de verantwoordelijke van uw groep, met name Mehran M.M. (...), via wie jullie jullie studiemateriaal (zoals de Wachttore) kregen, werden gearresteerd (CGVS, p. 13-14; p. 16), is in het licht van deze informatie dan ook helemaal niet aannemelijk.

Ook blijkt uit de geciteerde informatie dat getuigen van Jehova die in hun land van herkomst vervolgd worden omwille van hun geloof, bij hun aankomst in België normaal gezien, indien hun geloof oprecht is, contact opnemen met de organisatie. Het is dan ook opmerkelijk dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw contacten met Jehova's getuigen niet gebruikt hebt om meer te weten te komen over het wedervaren van uw (vervolgde) geloofsgenoten in Iran, zoals Sonya en Mehran. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u andere pogingen heeft ondernomen om iets over hun wedervaren te weten te komen (CGVS, p. 14; p. 16-17). Geconfronteerd met het feit dat u informeren via het wereldwijde netwerk van Jehova's getuigen een mogelijkheid was, verklaarde u dat u dit niet wist maar dat u het misschien zou opvolgen (CGVS, p. 17). Dat u geen pogingen heeft ondernomen om informatie over uw in Iran vervolgde geloofsgenoten te verkrijgen, zelfs niet via de organisatie van de getuigen van Jehova in België of in New York, hoewel redelijkerwijs kan worden verwacht van een verzoeker om internationale bescherming dat hij zo volledig en gedetailleerd mogelijk informeert naar alle elementen die enigszins verband houden met zijn vrees, komt de geloofwaardigheid van uw beweerde betrokkenheid bij de getuigen van Jehova in Iran niet ten goede.

Dat uw bekering in Iran elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tot slot ook uit de neergelegde aanbevelingsbrieven die nergens gewag maken van een bekering in Iran en zelfs suggereren dat u pas in België kennis maakte met de getuigen. Redelijkerwijze kan men veronderstellen dat, indien u werkelijk reeds in Iran overtuigd zou geweest zijn van de leer van de getuigen, dit in de neergelegde attesten vermeld zou staan. Dat geen enkel attest gewag maakt van het feit dat u reeds in Iran een overtuigde getuige van Jehova zou geweest zijn, is op zijn zachtst gesteld zeer merkwaardig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er noch aan uw beweerde bekering in Iran, noch aan de door jullie in Iran ondervonden problemen ook maar enig geloof worden gehecht. Aangezien hieraan geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin aan de door u geschetste reactie van jullie entourage op uw bekering (CGVS, p. 5-6) nog geloof worden gehecht.

Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde voortgezette geloofsactiviteiten na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw bewering dat u in Duitsland al uw man van de geloofsleer van de getuigen probeerde te overtuigen (CGVS, p. 18) – hij kwam zelfs de ene keer dat u naar een Duitse koninkrijkszaal ging met u mee en hij stipte aan dat u een rol speelde in zijn bekeringsproces (CGVS Amir, p. 12; p. 19) –, en aan jullie motivatie om in België de getuigen van Jehova te frequenteren ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen (om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven) dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova gaan.

Dat er danig aan jullie oprechtheid kan getwijfeld worden, blijkt bijkomend uit het frappante feit dat u geen document hebt dat u geen bloedtransfusies wenst te ondergaan. Bloedtransfusies zijn voor Jehova's getuigen, op straffe van uitsluiting, nochtans niet toegestaan. Uw rechtvaardiging, dat u nog niet gedoopt bent, kan, gelet op de verklaring van uw echtgenoot dat jullie beiden momenteel dezelfde taken hebben als gedoopte getuigen (CGVS Amir, p. 18), moeilijk weerhouden worden. Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt klopt het weliswaar dat ongedoopte Jehova's getuigen niet beschikken over een document uitgegeven door de gemeenschap dat er geen bloed of derivaten mogen

worden toegediend. Er kan echter tegelijkertijd opgemerkt worden dat uit dezelfde informatie blijkt dat het iedereen vrij staat om een medische wilsbeschikking op te stellen. Dat u uw zoon enerzijds een bloedtransfusie zou weigeren maar anderzijds zelf klaarblijkelijk geen medische wilsbeschikking heeft opgesteld is, gezien het belang van het verbod op bloed en derivaten, merkwaardig (CGVS, p. 20). Het geeft dan ook geenszins blijk van een oprechte geloofsbeleving.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Het feit dat jullie geloofsactiviteiten hebben in België, waaronder bijeenkomsten en bijbelstudiemomenten van de getuigen van Jehova zowel fysiek als op zoom, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u geloofsactiviteiten hebt en het feit dat u die kan staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen. Het feit dat u naar aanleiding van de berichten op uw facebookprofiel uitgescholden werd – jullie hadden geen indicaties dat de Iraanse autoriteiten hier achter zaten – doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 20; CGVS Amir, p. 19). In dit verband kan immers nog opgemerkt worden dat u op facebook actief bent onder uw roepnaam Z.A. (...) en niet onder uw officiële naam M.A. (...).

Wat de problemen met uw vader betreft, kan tot slot nog opgemerkt worden dat hij volgens uw verklaringen meestal bij zijn andere echtgenote is en dat u hem in principe niet meer hoeft te zien (CGVS, p. 5). Aangezien er noch aan de problemen van uw man, noch aan uw beweerde bekering geloof kan worden gehecht, blijkt bovendien uit niets dat u de scheiding met uw man – een schijnscheiding – niet ongedaan zou kunnen maken en aldus bij terugkeer naar Iran niet opnieuw bij uw man terecht zou kunnen. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran nog met uw vader problemen zou hebben.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw zoon wordt niet getwijfeld."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals deze uit uw identiteitsdocumenten blijken, wordt niet getwijfeld. Dat jullie in Iran uit de echt scheidden, staat niet meteen ter discussie. Hieruit blijkt echter geenszins in welke omstandigheden jullie besloten hebben om toen uit elkaar te gaan. De documenten die uw beweerde nieuwe geloofsovertuiging ondersteunen werden hierboven reeds besproken. Betreffende de door u neergelegde juridische stukken kan nog opgemerkt worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie dat Iraanse verzoekers om internationale bescherming erin slagen om valse (juridische) stukken ter staving van hun verzoek neer te leggen. Aan uw professionele activiteiten in België wordt tot slot niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A. Marzieh (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Karaj en Iraans staatsburger. Uw vader is Arabier en uw moeder is Fars. U bent geboren in een familie van gelovige moslims. U had een moeilijke pubertijd en uw vader was zeer streng. Het kwam dan ook geregeld tot ernstige conflicten waarbij u werd mishandeld. In uw jongere jaren had u het er bijvoorbeeld moeilijk mee dat u niet met vrienden weg kon gaan. Uw vader sloeg u geregeld, hij brak eens uw neus omdat u te laat thuis was gekomen en eens knipte hij ook uw haar af. Op een keer goot uw vader benzine over u maar een buurvrouw kon uw vader kalmeren. Door de klappen die u kreeg, is uw linkeroor beschadigd waardoor u thans slecht hoort. U had het er eveneens moeilijk mee dat uw familie u als vrouw niet aanvaardde. De koran bood allerm minst oplossingen, integendeel. Wanneer u menstrueerde kon u de koran niet lezen en u moest zich steeds afvragen of u wel zuiver en rein was. U probeerde uw spirituele noden te vergeefs te lenigen door de islam te praktiseren maar er bleef een leemte. In de zomer van 1395 (Iraanse kalender, 2016-2017 in de Gregoriaanse kalender) kwam u via uw vriendin Sonya K. (...) in contact met de leer van de getuigen van Jehova. U had gemerkt dat Sonya op een positieve manier veranderd was en zo kwam haar bekering ter sprake. U was ook geïnteresseerd en ging die zomer voor het eerst met haar mee naar een bijeenkomst van de getuigen van Jehova. Tijdens de bijeenkomsten werd er gebeden, keken jullie naar toespraken en bestudeerden jullie de wachttorens. In totaal nam u zo'n vijftiental keer deel aan de bijeenkomsten. Op 9 day 1396 (30 december 2017) nam uw schoonbroer deel aan een betoging tegen het regime. Toen hij niet terugkwam, vroeg uw schoonmoeder aan uw man om hem te zoeken wat uw man ook deed en waardoor hij per ongeluk in de manifestatie terecht kwam. Door zijn (onvrijwillige) aanwezigheid op de betoging kwam uw man op een bizarre manier in de problemen. Op 19 day 1396 (9 januari 2018) contacteerden de autoriteiten uw schoonvader en zeiden hem dat ze van de wegpolitie waren en dat hij zich moest aanmelden omdat er een klacht was in verband met zijn rijgedrag. Uw schoonvader ging zich daarop aanmelden bij de wegpolitie. Enkele uren later contacteerde hij uw echtgenoot met de vraag om ook naar daar te gaan. Toen uw man zich aanmeldde, werd hij echter gearresteerd. Op 19 bahman 1396 (8 februari 2018) belden de autoriteiten dat uw man werd overgeplaatst naar de gevangenis. Dezelfde dag was er een zitting in de rechtbank. In de rechtbank kon uw man even zijn vader zien en hij vertelde zijn vader dat hij tegen u moest zeggen dat u moest stoppen met uw bijeenkomsten. Uw schoonvader bracht de boodschap over en vroeg u wat er aan de hand was waarop u hem vertelde dat u bezig was met het christendom. Op 23 bahman 1396 (12 februari 2018) kwam uw man vrij op borg. Tijdens de gevangenschap van uw man had u tot Jehova gebeden voor zijn vrijlating en toen uw man vrij kwam voelde u dat uw geloof nog sterker was geworden. Uw schoonmoeder, een radicale moslima, vond het niet goed dat jullie gehuwd bleven omdat ze vond dat uw man niet onder een dak mocht wonen met een afvallige. Ze gebood uw man u te dwingen u opnieuw tot de islam te bekeren, zoniet zou ze alles aan uw vader vertellen. Uiteindelijk besliste uw man dat jullie moesten doen alsof jullie zouden scheiden. Hij regelde een schijnscheiding. Op 23 esfand 1396 (14 maart 2018) gingen jullie uit elkaar. U ging na de scheiding opnieuw bij uw moeder wonen. Na de scheiding was het moeilijk voor u en uw man om mekaar te zien, u mocht uw man niet meer bezoeken van uw vader en ook uw geloofsactiviteiten kwamen op een laag pitje te staan doordat u amper het huis uit mocht. De contacten met Sonya verliepen in die periode vooral telefonisch, maar u slaagde er toch in om vier à vijf keer een bijeenkomst van de getuigen van Jehova bij te wonen. In de periode dat u gescheiden leefde van uw man putte u veel kracht uit uw geloof. In de maand tir van 1397 (juni-juli 2018) vernam u dat leden van een andere aan jullie gelieerde groep in Mashad gearresteerd was. Van uw vriendin Sonya vernam u dat ze dacht dat Mehran M.M. (...), de persoon die Sonya van Bijbelteksten en studiemateriaal voorzag, gearresteerd was. Jullie besloten het land te verlaten en uw man regelde via een smokkelaar een visum. Op 7 mehr 1397 (29 september 2018) vlogen u, uw man en uw zoontje van Teheran naar Brussel. Aangekomen in Brussel gingen jullie met de bus naar Hamburg omdat u daar familie heeft. Jullie verzochten in Duitsland om internationale bescherming. Op 5 december 2018 vernam u van uw moeder dat de politie was binnengevallen in uw ouderlijk huis en dat Sonya gearresteerd was. Door de inval kon u uw nieuw geloof niet langer verborgen houden voor uw ouders. Uw vader was niet te spreken over uw bekering en hij vertelde u dat als de autoriteiten u bij terugkeer niet zouden arresteren hij u persoonlijk zou onthoofden. In Duitsland kwam u opnieuw in contact met de getuigen van Jehova. Een zekere zuster M. (...) is jullie een keer komen halen om naar een bijeenkomst te gaan. Omdat jullie de provincie niet mochten verlaten konden jullie zich echter niet aansluiten bij de Perzischtalige gemeenschap in Hamburg waardoor uw geloofsactiviteiten beperkt bleven tot het installeren en raadplegen van JW.org op uw gsm. U sprak ook over uw geloof met uw man. In het kader van de Dublinregelgeving bleek België verantwoordelijk voor uw asielerzoek. Na een verblijf van zes à zeven maanden in Duitsland kwamen jullie naar België. Op 14 maart 2019 dienden jullie in België een verzoek om internationale bescherming in. Een week na jullie aankomst in België ontmoetten jullie enkele getuigen van Jehova die met hun trolley aan jullie opvangcentrum stonden. Sindsdien bent u in België actief bij de getuigen, volgt u Bijbelstudie – fysiek en via Zoom – en gaat u naar hun bijeenkomsten. U woonde tevens een congres bij. U gaat ook prediken en u geeft lessen Farsi aan uw geloofsgenoten. U bent actief op de sociale media en plaatst geregeld christelijk geïnspireerde

boodschappen. U ziet het als uw grootste plicht om de blijde boodschap aan uw taalgenoten te verkondigen en op Facebook heeft u hier al negatieve reacties op gekregen. Uw man die aanvankelijk kritisch stond ten opzichte van uw nieuwe geloof besloot zich, geïnspireerd door broeder Nico, ook te bekeren tot Jehova's getuigen. U vreest dat jullie omwille van jullie bekering vervolgd zullen worden. U vreest ook uw vader die u bedreigde. Uw advocaat stuurde na uw onderhoud een mail omdat u correcties op pagina zeventien van de notities van het persoonlijk onderhoud wenste aan te brengen. Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw zoon Arta, uw melikaart (nationale kaart), uw shenasnameh (geboorteboekje) en de shenasnameh van Arta. Uw echtgenoot legde voorts nog verschillende documenten neer ter staving van jullie gemeenschappelijke geloofsactiviteiten in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat er aan de beweerde arrestatie van uw echtgenoot geen geloof kan gehecht worden.

Naast het merkwaardige feit dat u eerst verklaarde dat uw man op 10/10/1396 (31 december 2017) gearresteerd werd – u leek toen zeker van uw stuk aangezien u zei dat het precies de tiende van de maand was –, terwijl u niet veel later verklaarde dat uw man gearresteerd werd op 19/10/1396 (9 januari 2018) (CGVS, p. 7; p. 8), sloop er een aanzienlijke incoherentie in jullie verklaringen over het gevangenisverblijf van uw echtgenoot. Zo is het vreemd dat u verklaarde dat men op 19/11/1396 gebeld had dat uw man overgeplaatst zou worden naar de gevangenis (CGVS, p. 7): dit was de dag waarop hij zijn vader even kon spreken in de rechtbank. Uw man sprak echter niet over een overplaatsing naar de gevangenis op de dag waarop hij zijn vader sprak. Hij verklaarde enkel dat hij die dag werd voorgeleid voor de rechtbank en dat daar beslist werd dat hij op borg vrij kon komen (CGVS Amir, p. 15). Uw man verklaarde wel dat hij reeds na tien dagen (i.e. rond 29/10/1396 (19 januari 2018)) vanuit zijn politieel overgeplaatst werd naar de gevangenis (CGVS Amir, p. 8). Over andere overplaatsingen van de ene gevangenis naar de andere sprak hij niet. Verder verklaarde u dat uw man op 23/11/1396 (12 februari 2018) is vrijgekomen (CGVS, p. 7) terwijl uw man verklaarde dat hij op 21/11/1396 (10 februari 2018) is vrijgekomen (CGVS Amir, p. 8). Er kan bovendien nog opgemerkt worden dat uw man op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij 40 dagen in de gevangenis zat terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij 32 dagen in de gevangenis zat (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, Amir, vraag 3.1; CGVS Amir, p. 19). Bovenstaande incoherenties over het (tijds)verloop van zijn gevangenisverblijf zetten op zich reeds de geloofwaardigheid ervan op de helling.

Dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uw man geen weet had van een veroordeling tegen hem ten gevolge van (de aanleiding van) dit gevangenisverblijf, met name zijn arrestatie in het kader van zijn onvrijwillige deelname aan een betoging. Zo verklaarde hij dat het juridisch dossier dat tegen hem liep nog niet aan het einde was en dat hij vrij was op borg (CGVS Amir, p. 8). Gevraagd of hij na zijn arrestatie nog problemen had gekend, verklaarde hij dat hij nooit was veroordeeld, maar dat het dossier nog open was, dat ze hem nog een aantal keren hebben opgeroepen en dat de autoriteiten vroegen om met hen samen te werken (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, Amir, vraag 3.2; CGVS Amir, p. 7). Toen uw man gevraagd werd of hij er vanuit gaat dat hij veroordeeld zou worden, verklaarde hij dat hij dacht dat ze wel iets zouden vinden om hem te veroordelen (CGVS Amir, p. 10). De documenten die uw man neerlegde om zijn (politieke) problemen te staven, en die hij kon afprinten toen hij nog in Iran was, vermelden echter dat hij reeds veroordeeld werd op 1 mehr 1397 (23 september 2018), i.e. een week voor jullie vertrek, en dat de veroordeling hem toen werd betekend. Van iemand die beweert het risico te lopen op een veroordeling ten gevolge van een onvrijwillige deelname aan een betoging, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat hij alles onderneemt om informatie in te winnen over de stand van zaken van de juridische procedure tegen hem. Dat uw man ten tijde van zijn onderhoud op 17 november 2020, i.e. meer dan twee jaar na zijn veroordeling, nog steeds geen weet zou hebben van een dergelijke veroordeling, terwijl dit eenvoudig uit de neergelegde documenten kon opgemaakt worden, is dan ook zo onaannemelijk dat er geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan zijn beweerde politieke problemen, arrestatie en veroordeling.

Bovendien kan opgemerkt worden dat volgens jullie verklaringen jullie ondanks de veroordeling van uw echtgenoot een week eerder het land met jullie eigen paspoort probleemloos konden verlaten. Ook het feit dat een smokkelaar u hierbij zou hebben begeleid, zoals uit uw verklaringen blijkt (CGVS, p. 10-12; CGVS Amir, p. 9-11), kan dit door jullie genomen risico om legaal, ondanks de veroordeling, onder jullie eigen identiteit te reizen niet minimaliseren. Immers, uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat een vertrek waarbij omkoping een rol zou spelen quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken. Dit wijst er dan ook andermaal op dat er aan de beweerdde politieke problemen van uw man en aan zijn arrestatie geen enkel geloof kan worden gehecht. Aangezien er aan deze arrestatie geen enkel geloof kan gehecht worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat door zijn arrestatie uw bekering bij zijn familie bekend raakte waardoor jullie moesten scheiden (CGVS, p. 7). Aangezien u verklaarde dat de arrestatie van uw man een cruciale rol speelde in uw bekeringsproces, kan er hierdoor evenmin aan uw bekering zelf nog geloof worden gehecht. Immers, toen u gevraagd werd wanneer u besliste om als Jehova's getuige door het leven te gaan legden u en uw echtgenoot een duidelijk verband met de arrestatie van uw man. Toen hij gearresteerd werd en vastzat, had u voor hem gebeden. Zijn vrijlating zorgde ervoor dat uw geloof sterker werd (CGVS, p. 4; CGVS Amir, p. 16).

Dat uw beweerdde bekering in Iran elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het zeer merkwaardige feit dat u in Iran, waar bekeerlingen ernstige problemen riskeren, naar de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova ging – zelfs in de moeilijke periode dat u gescheiden leefde van uw man en dat u onder de knoet van uw strenge vader leefde slaagde u er naar eigen zeggen in een vijftal keer aan bijeenkomsten deel te nemen (CGVS, p. 4; p. 8; p. 14) – maar dat u in Duitsland, waar u uw geloof probleemloos en in alle vrijheid zou kunnen praktiseren en waar u een zestal maanden verbleef (CGVS Amir, p. 9), amper tot geloofsactiviteiten komt. Nochtans kan men redelijkerwijs van een zelfverklaarde bekeerlinge, wiens geloof dankzij de vrijlating van haar man sterker geworden was, verwachten dat zij bij aankomst in een land met godsdienstvrijheid zo snel mogelijk aansluiting zou proberen te zoeken bij de getuigen van Jehova om haar geloof eindelijk in alle vrijheid en openheid te kunnen praktiseren, quod non in casu. U antwoordde, gevraagd naar uw geloofsactiviteiten in Duitsland, dat u de website van Jehova's getuigen installeerde om het nieuws te raadplegen en dat zuster M. (...) jullie een keer kwam halen om naar een bijeenkomst te gaan (CGVS, p. 17). Hoewel u wat contact met protestanten had, had u verder geen geloofsactiviteiten (CGVS, p. 19). Uw rechtvaardiging dat jullie de provinciegrenzen niet mochten oversteken en daardoor niet konden aansluiten bij de Perzische gemeenschap in Hamburg houdt geen steek: er is immers ook een koninkrijkzaal in Neumünster waar jullie verbleven. Dat jullie er niets van begrepen omdat de bijeenkomsten in het Duits waren, zoals uw man opwierp, rechtvaardigt evenmin uw gebrek aan geloofsactiviteiten (CGVS Amir, p. 12). Dat u als lerares Engels zich niet verstaanbaar zou kunnen maken in Duitsland en er niet in zou slagen geloofsactiviteiten te ontwikkelen, kan immers hoegenaamd niet overtuigen. Immers, prediken is voor de getuigen van Jehova, zoals u zelf aangeeft (CGVS, p. 17), zeer belangrijk en een quasi plicht, wat ook blijkt uit het Mytimedocument dat jullie neerlegden en waarin jullie in België jullie predikativiteiten registreren (CGVS Amir, p. 13). In dit verband hebben de Jehova's getuigen een Language-App ontwikkeld om de blijde boodschap te verkondigen aan anderstaligen. Dat u er desondanks niet in geslaagd zou zijn om in Duitsland een getuige van Jehova aan te treffen die zich bereid vond om met u de Bijbel te bestuderen is dan ook zeer moeilijk denkbaar. Uw houding in Duitsland ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw bewering voor uw verblijf in Duitsland al geloofsactiviteiten te hebben ontwikkeld.

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de officiële organisatie van Jehova's getuigen geen weet heeft van Jehova-congregaties van bekeerlingen actief in Iran en dat men enkel weet heeft van congregaties van expats, buitenlanders en Armeniërs. Bekeerde moslims die zich met deze congregaties zouden associëren, zouden een gevaar vormen voor deze kwetsbare congregaties, die in het geheim opereren. Aangenomen kan worden dat indien er congregaties van bekeerlingen in Iran zouden opereren en vervolgd worden, de hoofdzetel van de getuigen van Jehova in New York hiervan op de hoogte zou zijn, quod non. Dat u als moslima in Iran in contact zou hebben gestaan met getuigen van Jehova en dat u vernomen zou hebben dat een groep getuigen van Jehova en de verantwoordelijke van uw groep, met name Mehran M.M. (...), via wie jullie jullie studiemateriaal (zoals de Wachttore) kregen, werden gearresteerd (CGVS, p. 13-14; p. 16), is in het licht van deze informatie dan ook helemaal niet aannemelijk.

Ook blijkt uit de geciteerde informatie dat getuigen van Jehova die in hun land van herkomst vervolgd worden omwille van hun geloof, bij hun aankomst in België normaal gezien, indien hun geloof oprecht is, contact opnemen met de organisatie. Het is dan ook opmerkelijk dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw contacten met Jehova's getuigen niet gebruikt hebt om meer te weten te komen over het wedervaren van uw (vervolgde) geloofsgenoten in Iran, zoals Sonya en Mehran. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u andere pogingen heeft ondernomen om iets over hun wedervaren te weten te komen (CGVS, p. 14; p. 16-17). Geconfronteerd met het feit dat u informeren via het wereldwijde netwerk van Jehova's getuigen

een mogelijkheid was, verklaarde u dat u dit niet wist maar dat u het misschien zou opvolgen (CGVS, p. 17). Dat u geen pogingen heeft ondernomen om informatie over uw in Iran vervolgde geloofsgenoten te verkrijgen, zelfs niet via de organisatie van de getuigen van Jehova in België of in New York, hoewel redelijkerwijs kan worden verwacht van een verzoeker om internationale bescherming dat hij zo volledig en gedetailleerd mogelijk informeert naar alle elementen die enigszins verband houden met zijn vrees, komt de geloofwaardigheid van uw beweerde betrokkenheid bij de getuigen van Jehova in Iran niet ten goede.

Dat uw bekering in Iran elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tot slot ook uit de neergelegde aanbevelingsbrieven die nergens gewag maken van een bekering in Iran en zelfs suggereren dat u pas in België kennis maakte met de getuigen. Redelijkerwijze kan men veronderstellen dat, indien u werkelijk reeds in Iran overtuigd zou geweest zijn van de leer van de getuigen, dit in de neergelegde attesten vermeld zou staan. Dat geen enkel attest gewag maakt van het feit dat u reeds in Iran een overtuigde getuige van Jehova zou geweest zijn, is op zijn zachtst gesteld zeer merkwaardig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er noch aan uw beweerde bekering in Iran, noch aan de door jullie in Iran ondervonden problemen ook maar enig geloof worden gehecht. Aangezien hieraan geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin aan de door u geschetste reactie van jullie entourage op uw bekering (CGVS, p. 5-6) nog geloof worden gehecht.

Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde voortgezette geloofsactiviteiten na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw bewering dat u in Duitsland al uw man van de geloofsleer van de getuigen probeerde te overtuigen (CGVS, p. 18) – hij kwam zelfs de ene keer dat u naar een Duitse koninkrijkszaal ging met u mee en hij stipte aan dat u een rol speelde in zijn bekeringsproces (CGVS Amir, p. 12; p. 19) –, en aan jullie motivatie om in België de getuigen van Jehova te frequenteren ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen (om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven) dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova gaan.

Dat er danig aan jullie oprechtheid kan getwijfeld worden, blijkt bijkomend uit het frappante feit dat u geen document hebt dat u geen bloedtransfusies wenst te ondergaan. Bloedtransfusies zijn voor Jehova's getuigen, op straffe van uitsluiting, nochtans niet toegestaan. Uw rechtvaardiging, dat u nog niet gedoopt bent, kan, gelet op de verklaring van uw echtgenoot dat jullie beiden momenteel dezelfde taken hebben als gedoopte getuigen (CGVS Amir, p. 18), moeilijk weerhouden worden. Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt klopt het weliswaar dat ongedoopte Jehova's getuigen niet beschikken over een document uitgegeven door de gemeenschap dat er geen bloed of derivaten mogen worden toegediend. Er kan echter tegelijkertijd opgemerkt worden dat uit dezelfde informatie blijkt dat het iedereen vrij staat om een medische wilsbeschikking op te stellen. Dat u uw zoon enerzijds een bloedtransfusie zou weigeren maar anderzijds zelf klaarblijkelijk geen medische wilsbeschikking heeft opgesteld is, gezien het belang van het verbod op bloed en derivaten, merkwaardig (CGVS, p. 20). Het geeft dan ook geenszins blijk van een oprechte geloofsbeleving.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Het feit dat jullie geloofsactiviteiten hebben in België, waaronder bijeenkomsten en bijbelstudiemomenten van de getuigen van Jehova zowel fysiek als op zoom, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u geloofsactiviteiten hebt en het feit dat u die kan staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen. Het feit dat u naar aanleiding van de berichten op uw facebookprofiel uitgescholden werd – jullie hadden geen indicaties dat de Iraanse autoriteiten hier achter zaten – doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 20; CGVS Amir, p. 19). In dit verband

kan immers nog opgemerkt worden dat u op facebook actief bent onder uw roepnaam Z.A. (...) en niet onder uw officiële naam M.A. (...).

Wat de problemen met uw vader betreft, kan tot slot nog opgemerkt worden dat hij volgens uw verklaringen meestal bij zijn andere echtgenote is en dat u hem in principe niet meer hoeft te zien (CGVS, p. 5). Aangezien er noch aan de problemen van uw man, noch aan uw beweerde bekering geloof kan worden gehecht, blijkt bovendien uit niets dat u de scheiding met uw man – een schijnscheiding – niet ongedaan zou kunnen maken en aldus bij terugkeer naar Iran niet opnieuw bij uw man terecht zou kunnen. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran nog met uw vader problemen zou hebben.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw zoon wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in hun “Verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring (art. 39/2 en 39/82 van de Vreemdelingenwet)” in een enig middel op de schending van “artikel 3 EVRM, schending artikel I van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, hetgeen volgens hen “het beginsel van de evenwichtigheid” omvat, wat “doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen”. Tevens geven zij enkele algemene, theoretische beschouwingen aangaande de begrippen ‘gegronde vrees’ en ‘vluchteling’. Vervolgens geven zij een overzicht van hetgeen er in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd en stellen zij dat zij zich geenszins kunnen verzoenen met de conclusie van verweerder.

Verzoekende partijen vervolgen:

“Verzoekers stellen vast dat de verwerende partij niet betwist dat zij kennis hebben over het christendom. Noch worden er twijfels geuit met betrekking tot de beleving van de christelijke waarden en hun overtuiging. Meer nog, de verwerende partij stelt dat het feit zij geloofsactiviteiten in België hebben, waaronder bijeenkomsten en bijbelstudiemomenten van de getuigen van Jehova zowel fysiek alsook op Zoom, niet wordt ontkend. Het feit dat verzoekers geloofsactiviteiten hebben en het feit dat zij deze kunnen staven met foto’s en documenten wil volgens de verwerende partij niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. De verwerende partij voert aan dat hun geloofsactiviteiten dienen ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof.

De verwerende partij diende echter rekening houden met al de objectieve elementen in het dossier. Het dient te worden benadrukt dat het bijzonder moeilijk is om uiteen te zetten waarom iemand bekeert. Hierbij diende de verwerende partij in eerste instantie ook rekening houden met de omstandigheden welke aanleiding hebben gegeven tot het initiële geloof. Daarbij dient de situatie in het land van herkomst bekeken worden, alsook de achtergrond van verzoekers.”

Met betrekking tot de arrestatie van verzoeker, geven verzoekende partijen aan:

“Vooreerst dient te worden tegengeworpen dat eerste verzoeker zeer gedetailleerde en doorleefde verklaringen hieromtrent afgelegd. Ten tweede heeft eerste verzoeker ter ondersteuning van de strafrechtelijke procedure in Iran documenten neergelegd, met name een stand van zaken betreffende zijn juridische procedure wegens betrokkenheid bij groeperingen die het regime wenselijk omver te werpen en twee documenten in verband met zijn vrijlating op borg. Met betrekking tot deze gerechtelijke documenten stelt de verwerende partij dat ze enkel bewijskrachtig zijn indien ze kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is volgens de verwerende partij. Verder verwijst de

verwerende partij naar de beschikbare informatie dat Iraanse verzoekers om internationale bescherming erin slagen om valse (juridische) stukken ter staving van hun verzoek neer te leggen.

Uit niets blijkt dat de verwerende partij de authenticiteit van de documenten afdoende heeft onderzocht. Men moet de documenten grondig analyseren en laten verifiëren. Er werden verder m.b.t. deze documenten geen onderzoeksdaeden gesteld. Bij enige twijfel diende de verwerende partij de voorgelegde documenten grondig te onderzoeken of laten onderzoeken. Deze plicht is bevestigd in de Europese rechtspraak.”

Verzoekende partijen geven verder een algemene, theoretische uiteenzetting aan de hand van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het PR CGVS, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en rechtspraak van het EHRM. Op grond hiervan betogen zij dat, zo verweerder twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde documenten, dit door verweerder geverifieerd moet worden. *“Het spreekt voor zich dat de verwerende partij ertoe gehouden was om de neergelegde documenten en de nieuwe elementen te onderzoeken. Zij heeft dit niet gedaan.”*

Betreffende hun scheiding, voeren verzoekende partijen verder aan:

“Verder is het ook zo dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekers uit de echt scheidden in Iran. De verwerende partij stelt echter dat daaruit blijkt geenszins in welke omstandigheden zij besloten hebben om toen uit elkaar te gaan. Tweede verzoekster verklaarde immers dat ze een moeilijke puberteit heeft gekend en dat haar vader zeer streng was. Het kwam ook geregeld tot ernstige conflicten waarbij tweede verzoekster werd mishandeld. In haar jongere jaren had zij er moeilijk mee dat ze niet met vrienden weg kon gaan. Haar vader sloeg haar geregeld en brak eens haar neus omdat tweede verzoekster te laat thuis was gekomen. Ook knipte hij haar haar af. Er is nog meer. Op een keer goot de vader van tweede verzoekster benzine over haar maar een buurvrouw kon haar vader kalmeren. Tweede verzoekster verklaarde dat haar linkeroor beschadigd is waardoor ze thans slecht hoort.

De aanleiding tot bekering van tweede verzoekster wordt zeer gedetailleerd uiteengezet door tweede verzoekster. Deze verklaringen zijn ook aannemelijk gezien de achtergrond van tweede verzoekster. Het feit dat ze nadien met haar schoonfamilie problemen kende omdat ze als een afvallige werd gezien en verzoekers daarom moesten scheiden, toont nogmaals de kwetsbare positie van tweede verzoekster aan. Tweede verzoekster verklaarde immers dat zij na de scheiding opnieuw bij haar moeder ging wonen.”

Verzoekende partijen benadrukken dat, wat er ook van zij, zij sedert hun aankomst in België actief zijn bij de getuigen van Jehova. Zij stellen:

“Ze volgen Bijbelstudie — fysiek en via Zoom- en gaan ze naar de bijeenkomsten. Ze woonden tevens een congres bij. Verzoekers prediken ook en tweede verzoekster geef ook lessen Farsi aan haar geloofsgenoten. Verzoekers zijn ook actief op de sociale media en plaatsen geregeld christelijk geïnspireerde boodschappen. Verzoekers zien het als hun grootste plicht om de blijde boodschap aan hun taalgenoten te verkondigen en op Facebook hebben ze zelfs hier negatieve reacties op gekregen. Ten onrechte stelt de verwerende partij dan ook dat uit niets blijkt dat het voor verzoekers onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van hun sociale media te wissen. Het feit dat verzoekers naar aanleiding van de berichten op het facebookprofiel werden uitgescholden is een belangrijk element en toont aan dat ze geenszins welkom zijn in Iran.”

Tevens doen verzoekende partijen gelden:

“Verzoeker zijn ook van mening dat de verwerende partij rekening moest houden met al hun verklaringen, terwijl in realiteit slechts een fractie van hun verklaringen zijn beoordeeld. Zo wordt de problemen van tweede verzoekster niet afdoende onderzocht. De verwerende partij stelt dat uit niets blijkt dat tweede verzoekster bij terugkeer naar Iran nog met haar vader problemen zou hebben, terwijl de verwerende partij de verklaringen van tweede verzoekster hieromtrent niet betwist.

In casu blijkt dat verzoekers zeer nuttige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun bekeringsproces waaruit kan worden afgeleid dat er geen sprake is van snelle gang van zaken. Er kan dan ook onmogelijk worden besloten dat zij eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova gaan.”

Dat zij hun contacten bij de getuigen van Jehova niet aanwendden om meer informatie te verkrijgen, verklaren verzoekende partijen als volgt:

“De verwerende partij verliest uit het oog dat verzoekers zelf het land hebben ontvlucht, met alle gevolgen van dien. Het feit dat ze geen pogingen hebben ondernomen om informatie te bekomen over in Iran vervolgte geloofsgenoten is te wijten aan hun kwetsbare positie en vormt geen objectieve basis om te oordelen dat verzoekers vanuit opportunisme zijn bekeerd. Nog verder stelt de verwerende partij dat de neergelegde aanbevelingsbrieven nergens gewag maken van een bekering in Iran en zelfs suggereren dat zij pas in België kennis maakten met de getuigen. Dat geen enkel attest gewag maakt van het feit dat

tweede verzoekster reeds in Iran een overtuigde getuige van Jehova is geweest, is volgens de verwerende zeer merkwaardig. Voor verzoekers is het echter een raadsel op welke grond de getuigen van Jehova in België zouden kunnen verklaren dat er bekering zou hebben plaatsgevonden in Iran. De verwerende partij vergeet immers dat verzoekers destijds geenszins in contact waren met de getuigen van Jehova in België. De verwachting van de verwerende partij is gewoonweg onredelijk.”

“Verzoekers kunnen zich dan ook niet verzoenen met de conclusie van de verwerende partij. De verwerende erkent dat verzoekers over kennis van het christendom beschikken waarbij ten overvloede dient te worden opgemerkt dat zij hun geloof praktiseren.”

Verzoekende partijen vervolgen:

“De verwerende partij verwijst naar de informatie waarover ze beschikt waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Volgens de verwerende partij zijn het personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden. Gelet op deze informatie had de verwerende partij de strafrechtelijke procedure in hoofde van eerste verzoeker grondig moeten onderzoeken. Eerste verzoeker heeft in Iran reeds in de negatieve belangstelling van de autoriteiten gestaan, zulks in verband met de beschuldigingen van oppositieactiviteiten. Het is duidelijk dat vanuit hun geloofsovertuiging een zendingsverplichting voortvloeit op grond waarvan verzoekers naar buiten dienen te treden als Jehoavagetuige en dienen te trachten anderen tot het geloof te bekeren, hetgeen zij thans ook doen. Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat de verwerende partij niet zonder nader onderzoek en motivering kan stellen dat verzoekers niet te vrezen hebben voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.”

Verzoekende partijen vestigen ten overvloede de aandacht op de door verzoekster ondergane mishandelingen vanwege haar vader en wijzen erop dat deze door verweerder niet in twijfel worden getrokken. “De mishandelingen worden zeer gedetailleerd uiteengezet, waarbij tweede verzoekster stelt dat zij het er eveneens moeilijk mee had dat haar familie haar als vrouw met aanvaardde en dat koran allermint oplossingen bood, wel integendeel. Gezien het voorgaande heeft de verwerende partij ten onrechte niet onderzocht of er een causaal verband bestaat tussen de door tweede verzoekster gereleveerde traumatische incidenten en haar bekering.

De verwerende partij betwist evenmin het bestaan van vervolging van geloofsverzakkers wat overigens uitvoerig wordt uiteengezet in rapporten van onder andere de United States Commission on International Religious Freedom. (USCIRF Annual Report 2018 - Tier I: USCIRF Recommended Countries of Particular Concern (CPC) - Iran, 25 April 2018, <https://www.refworld.org/docid/5b278edb0.html>, pp. 44-45, 47-48 en 50)

Verzoekers hebben specifieke en zeer waarheidsgetrouwe verklaringen aan de dag gelegd dewelke als voldoende bewijs kunnen dienen. Verzoekers menen dan ook dat zij een gegronde vrees aannemelijk hebben gemaakt in het geval zij terug moeten keren naar Iran.

Het is algemeen bekend dat christenen vervolgd worden in Iran. Dit wordt reeds bevestigd door Algemeen Ambtsbericht Iran van maart 2019

(...)

Verder verwijst het rapport van de World Watch List 2020 naar de problematische situatie voor christenen in Iran. Uit dit rapport blijkt dat Iran maar liefst op de 9de plaats staat van gevaarlijkste landen voor christenen.

(...)

Uit het Algemeen ambtsbericht Iran februari 2021 blijkt dat steeds meer Iraanse moslims zich bekeren tot het christendom en dat bekeerlingen het risico lopen op strafvervolging. Dit rapport stelt ook dat kritische religieuze uitingen op het internet of sociale media kunnen leiden tot vervolging bij terugkeer en dat er aanwijzingen zijn dat de Iraanse autoriteiten personen die zij als een bedreiging zien in het buitenland monitoren

(...)

Van verzoekers kan dan ook niet worden verwacht om terug te keren naar Iran. Aan bovenstaande ernstige gevolgen die vervolgingen zullen uitlokken, kan dan ook in geen geval zomaar worden voorbijgegaan.

Gelet op het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat verzoekers bekering geen opportunistisch karakter vertoont en dat hun bekering oprecht is.

Het enig middel is gegrond.”

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

“In hoofdorde, de bestreden beslissingen te hervormen en hen:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo Uw Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor het statuut van vluchteling, hen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen, zo Uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over de beschermingsstatuten.”

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog benevens de in het verzoekschrift geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.4. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen bij aanvullende nota vertalingen van stukken neer en beperken zich zonder enige inventaris in hun verdere duiding te stellen: *“Verzoekende partijen wensen de volgende nieuwe documenten neerleggen: vertaling van documenten die reeds waren neergelegd bij de procedure CVS. U gelieve hiermee rekening te willen houden.”*

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekende partijen een *“Verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring (art. 39/2 en 39/82 van de Vreemdelingenwet)”* indienen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partijen duiden in het geheel niet op welke wijze artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het afnemen van een verklaring van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, *in casu* en in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoekende partijen duiden evenmin hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het onderzoek dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voert na de ontvangst van het volgend verzoek dat op grond van artikel 51/8 werd overgezonden, te dezen en in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. In zoverre verzoekende partijen gewag maken van een *“evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen”*, dient voorts te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat

verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissingen op te nemen.

3.6. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoekende partijen stellen dat zij hun land van herkomst hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zouden hebben afgekeerd van de islam en getuigen van Jehova zouden zijn geworden.

Van verzoekende partijen kan, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd: *“Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat er aan de beweerde arrestatie van uw echtgenoot geen geloof kan gehecht worden.*

Naast het merkwaardige feit dat u eerst verklaarde dat uw man op 10/10/1396 (31 december 2017) gearresteerd werd – u leek toen zeker van uw stuk aangezien u zei dat het precies de tiende van de maand was –, terwijl u niet veel later verklaarde dat uw man gearresteerd werd op 19/10/1396 (9 januari 2018) (CGVS, p. 7; p. 8), sloop er een aanzienlijke incoherentie in jullie verklaringen over het gevangenisverblijf van uw echtgenoot. Zo is het vreemd dat u verklaarde dat men op 19/11/1396 gebeld had dat uw man overgeplaatst zou worden naar de gevangenis (CGVS, p. 7): dit was de dag waarop hij zijn vader even kon spreken in de rechtbank. Uw man sprak echter niet over een overplaatsing naar de gevangenis op de dag waarop hij zijn vader sprak. Hij verklaarde enkel dat hij die dag werd voorgeleid voor de rechtbank en dat daar beslist werd dat hij op borg vrij kon komen (CGVS Amir, p. 15). Uw man verklaarde wel dat hij reeds na tien dagen (i.e. rond 29/10/1396 (19 januari 2018)) vanuit zijn politiecel overgeplaatst werd naar de gevangenis (CGVS Amir, p. 8). Over andere overplaatsingen van de ene gevangenis naar de andere sprak hij niet. Verder verklaarde u dat uw man op 23/11/1396 (12 februari 2018) is vrijgekomen (CGVS, p. 7) terwijl uw man verklaarde dat hij op 21/11/1396 (10 februari 2018) is vrijgekomen (CGVS Amir, p. 8). Er kan bovendien nog opgemerkt worden dat uw man op de Dienst

Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij 40 dagen in de gevangenis zat terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij 32 dagen in de gevangenis zat (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, Amir, vraag 3.1; CGVS Amir, p. 19). Bovenstaande incoherenties over het (tijds)verloop van zijn gevangenisverblijf zetten op zich reeds de geloofwaardigheid ervan op de helling.

Dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uw man geen weet had van een veroordeling tegen hem ten gevolge van (de aanleiding van) dit gevangenisverblijf, met name zijn arrestatie in het kader van zijn onvrijwillige deelname aan een betoging. Zo verklaarde hij dat het juridisch dossier dat tegen hem liep nog niet aan het einde was en dat hij vrij was op borg (CGVS Amir, p. 8). Gevraagd of hij na zijn arrestatie nog problemen had gekend, verklaarde hij dat hij nooit was veroordeeld, maar dat het dossier nog open was, dat ze hem nog een aantal keren hebben opgeroepen en dat de autoriteiten vroegen om met hen samen te werken (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, Amir, vraag 3.2; CGVS Amir, p. 7). Toen uw man gevraagd werd of hij er vanuit gaat dat hij veroordeeld zou worden, verklaarde hij dat hij dacht dat ze wel iets zouden vinden om hem te veroordelen (CGVS Amir, p. 10). De documenten die uw man neerlegde om zijn (politieke) problemen te staven, en die hij kon afprinten toen hij nog in Iran was, vermelden echter dat hij reeds veroordeeld werd op 1 mehr 1397 (23 september 2018), i.e. een week voor jullie vertrek, en dat de veroordeling hem toen werd betekend. Van iemand die beweert het risico te lopen op een veroordeling ten gevolge van een onvrijwillige deelname aan een betoging, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat hij alles onderneemt om informatie in te winnen over de stand van zaken van de juridische procedure tegen hem. Dat uw man ten tijde van zijn onderhoud op 17 november 2020, i.e. meer dan twee jaar na zijn veroordeling, nog steeds geen weet zou hebben van een dergelijke veroordeling, terwijl dit eenvoudig uit de neergelegde documenten kon opgemaakt worden, is dan ook zo onaannemelijk dat er geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan zijn beweerde politieke problemen, arrestatie en veroordeling.

Bovendien kan opgemerkt worden dat volgens jullie verklaringen jullie ondanks de veroordeling van uw echtgenoot een week eerder het land met jullie eigen paspoort probleemloos konden verlaten. Ook het feit dat een smokkelaar u hierbij zou hebben begeleid, zoals uit uw verklaringen blijkt (CGVS, p. 10-12; CGVS Amir, p. 9-11), kan dit door jullie genomen risico om legaal, ondanks de veroordeling, onder jullie eigen identiteit te reizen niet minimaliseren. Immers, uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat een vertrek waarbij omkoping een rol zou spelen quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken. Dit wijst er dan ook andermaal op dat er aan de beweerde politieke problemen van uw man en aan zijn arrestatie geen enkel geloof kan worden gehecht." Verzoekende partijen voeren blijkens een lezing van het voorliggende verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

Zij vergenoegen zich er immers toe op algemene en ongefundeerde wijze en zonder enige verdere duiding of onderbouwing te poneren dat verzoekers verklaringen gedetailleerd en doorleefd waren. Hiermee gaan zij eenvoudigweg en op kennelijke wijze voorbij en doen zij op generlei wijze afbreuk aan de veelheid aan voormelde, concrete, pertinente en terechte motieven inzake verzoekers vermeende politieke problemen en de in dit kader aangehaalde arrestatie en veroordeling.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich er in het kader van het voorgaande toe te wijzen op de door hen en ter staving van de voormelde elementen neergelegde documenten en tot het verwijt, aan de hand van een algemene, theoretische uiteenzetting op grond van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het PR CGVS, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en rechtspraak van het EHRM, dat verweerder deze documenten nader had moeten onderzoeken en naliet aan te tonen dat het om niet-authentieke stukken gaat. In tegenstelling met wat verzoekende partijen voorhouden, moet echter geenszins worden aangetoond dat de betreffende stukken vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontzeggen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid kan er worden beslist om geen bewijswaarde toe te kennen aan deze documenten. *In casu* blijkt uit het voorgaande vooreerst genoegzaam dat verzoeker zelf een verregaand gebrek aan interesse vertoonde inzake zijn eigen problemen en situatie, dat hij naliet zich hierover terdege te informeren en dat hij kennelijk onwetend bleek omtrent de inhoud van de documenten die hij *nota bene* zelf neerlegde ter staving van zijn vermeende, voormelde problemen. Dat hij het zelfs niet eens de moeite vond om zich over zijn situatie en de ter staving hiervan neergelegde stukken te informeren, doet op zich reeds op fundamentele wijze afbreuk aan de bewijskracht van deze stukken. Daarenboven blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie', zoals verweerder met recht opmerkt in de bestreden beslissing, dat corruptie in Iran wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals de neergelegde stukken en dat dergelijke stukken daardoor zowel binnen als buiten Iran eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten hoogstens een ondersteunende bewijskracht kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter hoegenaamd niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van een relaas te herstellen. De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet de minste bewijswaarde kan

worden gehecht aan de ter staving van verzoekers voorgehouden politieke problemen, arrestatie en veroordeling neergelegde documenten.

Waar uit de summiere uitleg in de aanvullende nota, met name dat vertalingen van reeds eerder neergelegde documenten in de procedure bij het CGVS worden neergelegd, kan worden afgeleid dat verzoekende partijen enkele van voormelde documenten van een vertaling voorzien, is de Raad van oordeel dat een loutere vertaling van reeds eerder bijgebrachte documenten geen afbreuk doet aan de *in casu* en in de betreden beslissing desbetreffend gestelde motieven.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens terecht gesteld:

“Aangezien er aan deze arrestatie geen enkel geloof kan gehecht worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat door zijn arrestatie uw bekering bij zijn familie bekend raakte waardoor jullie moesten scheiden (CGVS, p. 7). Aangezien u verklaarde dat de arrestatie van uw man een cruciale rol speelde in uw bekeringsproces, kan er hierdoor evenmin aan uw bekering zelf nog geloof worden gehecht. Immers, toen u gevraagd werd wanneer u besliste om als Jehova’s getuige door het leven te gaan legden u en uw echtgenoot een duidelijk verband met de arrestatie van uw man. Toen hij gearresteerd werd en vastzat, had u voor hem gebeden. Zijn vrijlating zorgde ervoor dat uw geloof sterker werd (CGVS, p. 4; CGVS Amir, p. 16).”

Verzoekende partijen voeren blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze onverminderd gelden. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het gegeven dat verzoekende partijen de hoger kennelijk ongeloofwaardig bevonden problemen van verzoeker uitdrukkelijk koppelden aan hun bekeringsproces en scheiding, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zowel dit vermeende bekeringsproces als de bewering dat zij ten gevolge van deze bekering zouden zijn gescheiden.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen daarenboven volledig onverlet en voeren ter weerlegging van deze beslissingen *in concreto* geen argumenten aan in zoverre hierin wordt gemotiveerd :

“Dat uw beweerde bekering in Iran elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het zeer merkwaardige feit dat u in Iran, waar bekeerlingen ernstige problemen riskeren, naar de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova ging – zelfs in de moeilijke periode dat u gescheiden leefde van uw man en dat u onder de knoet van uw strenge vader leefde slaagde u er naar eigen zeggen in een vijftal keer aan bijeenkomsten deel te nemen (CGVS, p. 4; p. 8; p. 14) – maar dat u in Duitsland, waar u uw geloof probleemloos en in alle vrijheid zou kunnen praktiseren en waar u een zestal maanden verbleef (CGVS Amir, p. 9), amper tot geloofsactiviteiten komt. Nochtans kan men redelijkerwijs van een zelfverklaarde bekeerlinge, wiens geloof dankzij de vrijlating van haar man sterker geworden was, verwachten dat zij bij aankomst in een land met godsdienstvrijheid zo snel mogelijk aansluiting zou proberen te zoeken bij de getuigen van Jehova om haar geloof eindelijk in alle vrijheid en openheid te kunnen praktiseren, quod non in casu. U antwoordde, gevraagd naar uw geloofsactiviteiten in Duitsland, dat u de website van Jehova’s getuigen installeerde om het nieuws te raadplegen en dat zuster M. (...) jullie een keer kwam halen om naar een bijeenkomst te gaan (CGVS, p. 17). Hoewel u wat contact met protestanten had, had u verder geen geloofsactiviteiten (CGVS, p. 19). Uw rechtvaardiging dat jullie de provinciegrenzen niet mochten oversteken en daardoor niet konden aansluiten bij de Perzische gemeenschap in Hamburg houdt geen steek: er is immers ook een koninkrijkzaal in Neumünster waar jullie verbleven. Dat jullie er niets van begrepen omdat de bijeenkomsten in het Duits waren, zoals uw man opwierp, rechtvaardigt evenmin uw gebrek aan geloofsactiviteiten (CGVS Amir, p. 12). Dat u als lerares Engels zich niet verstaanbaar zou kunnen maken in Duitsland en er niet in zou slagen geloofsactiviteiten te ontwikkelen, kan immers hoegenaamd niet overtuigen. Immers, prediken is voor de getuigen van Jehova, zoals u zelf aangeeft (CGVS, p. 17), zeer belangrijk en een quasi plicht, wat ook blijkt uit het Mytimedocument dat jullie neerlegden en waarin jullie in België jullie predikactiviteiten registreren (CGVS Amir, p. 13). In dit verband hebben de Jehova’s getuigen een Language-App ontwikkeld om de blijde boodschap te verkondigen aan anderstaligen. Dat u er desondanks niet in geslaagd zou zijn om in Duitsland een getuige van Jehova aan te treffen die zich bereid vond om met u de Bijbel te bestuderen is dan ook zeer moeilijk denkbaar. Uw houding in Duitsland ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw bewering voor uw verblijf in Duitsland al geloofsactiviteiten te hebben ontwikkeld.

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de officiële organisatie van Jehova’s getuigen geen weet heeft van Jehova-congregaties van bekeerlingen actief in Iran en dat men enkel weet heeft van congregaties van expats, buitenlanders en Armeniërs. Bekeerde moslims die zich met deze congregaties zouden associëren, zouden een gevaar vormen voor deze kwetsbare congregaties, die in het geheim opereren. Aangenomen kan worden dat indien er congregaties van bekeerlingen in Iran zouden opereren en vervolgd worden, de hoofdzetel van de getuigen van Jehova in New York hiervan op de hoogte zou zijn, quod non. Dat u als moslima in Iran

in contact zou hebben gestaan met getuigen van Jehova en dat u vernomen zou hebben dat een groep getuigen van Jehova en de verantwoordelijke van uw groep, met name Mehran M.M. (...), via wie jullie jullie studiemateriaal (zoals de Wachtstoren) kregen, werden gearresteerd (CGVS, p. 13-14; p. 16), is in het licht van deze informatie dan ook helemaal niet aannemelijk.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet op dienstige wijze aanvechten of weerleggen, onverminderd overeind.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Ook blijkt uit de geciteerde informatie dat getuigen van Jehova die in hun land van herkomst vervolgd worden omwille van hun geloof, bij hun aankomst in België normaal gezien, indien hun geloof oprecht is, contact opnemen met de organisatie. Het is dan ook opmerkelijk dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw contacten met Jehova’s getuigen niet gebruikt hebt om meer te weten te komen over het wedervaren van uw (vervolgde) geloofsgenoten in Iran, zoals Sonya en Mehran. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u andere pogingen heeft ondernomen om iets over hun wedervaren te weten te komen (CGVS, p. 14; p. 16-17). Geconfronteerd met het feit dat u informeren via het wereldwijde netwerk van Jehova’s getuigen een mogelijkheid was, verklaarde u dat u dit niet wist maar dat u het misschien zou opvolgen (CGVS, p. 17). Dat u geen pogingen heeft ondernomen om informatie over uw in Iran vervolgd geloofsgenoten te verkrijgen, zelfs niet via de organisatie van de getuigen van Jehova in België of in New York, hoewel redelijkerwijs kan worden verwacht van een verzoeker om internationale bescherming dat hij zo volledig en gedetailleerd mogelijk informeert naar alle elementen die enigszins verband houden met zijn vrees, komt de geloofwaardigheid van uw beweerde betrokkenheid bij de getuigen van Jehova in Iran niet ten goede.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Te dezen kunnen zij immers bezwaarlijk volstaan met hun algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte verwijzing naar *“hun kwetsbare profiel”*. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, kan weldegelijk redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster klaarblijkelijk naliet dit te doen en zelfs niet bleek te hebben overwogen om via de getuigen van Jehova meer nieuws te verkrijgen, getuigt van een gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie van verzoekende partijen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun zelfverklaarde vrees voor vervolging.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Dat uw bekering in Iran elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tot slot ook uit de neergelegde aanbevelingsbrieven die nergens gewag maken van een bekering in Iran en zelfs suggereren dat u pas in België kennis maakte met de getuigen. Redelijkerwijze kan men veronderstellen dat, indien u werkelijk reeds in Iran overtuigd zou geweest zijn van de leer van de getuigen, dit in de neergelegde attesten vermeld zou staan. Dat geen enkel attest gewag maakt van het feit dat u reeds in Iran een overtuigde getuige van Jehova zou geweest zijn, is op zijn zachtst gesteld zeer merkwaardig.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zo verzoekster werkelijk reeds in Iran was bekeerd, zo zij aldaar reeds de getuigen van Jehova aanhing en zo zij in haar land reeds activiteiten voerde voor deze beweging, kon weldegelijk worden verwacht dat zulks in de door haar neergelegde aanbevelingsbrieven zou zijn vermeld. Dat deze stukken integendeel suggereren dat zij slechts in België kennis maakte met de getuigen, vormt aldus een bijkomende, negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar vermeende bekering in Iran.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoekster tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoekende partijen aangehaalde, vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissingen met reden geconcludeerd:

“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er noch aan uw beweerde bekering in Iran, noch aan de door jullie in Iran ondervonden problemen ook maar enig geloof worden gehecht. Aangezien hieraan geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin aan de door u geschetste reactie van jullie entourage op uw bekering (CGVS, p. 5-6) nog geloof worden gehecht.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde voortgezette geloofsactiviteiten na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw bewering dat u in Duitsland al uw man van de geloofsleer van de getuigen probeerde te overtuigen (CGVS, p. 18) – hij kwam zelfs de ene keer dat u naar een Duitse koninkrijkszaal ging met u mee en hij stipte aan dat u een

rol speelde in zijn bekeringsproces (CGVS Amir, p. 12; p. 19) –, en aan jullie motivatie om in België de getuigen van Jehova te frequenteren ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen (om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven) dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova gaan.

Dat er danig aan jullie oprechtheid kan getwijfeld worden, blijkt bijkomend uit het frappante feit dat u geen document hebt dat u geen bloedtransfusies wenst te ondergaan. Bloedtransfusies zijn voor Jehova's getuigen, op straffe van uitsluiting, nochtans niet toegestaan. Uw rechtvaardiging, dat u nog niet gedoopt bent, kan, gelet op de verklaring van uw echtgenoot dat jullie beiden momenteel dezelfde taken hebben als gedoopte getuigen (CGVS Amir, p. 18), moeilijk weerhouden worden. Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt klopt het weliswaar dat ongedoopte Jehova's getuigen niet beschikken over een document uitgegeven door de gemeenschap dat er geen bloed of derivaten mogen worden toegediend. Er kan echter tegelijkertijd opgemerkt worden dat uit dezelfde informatie blijkt dat het iedereen vrij staat om een medische wilsbeschikking op te stellen. Dat u uw zoon enerzijds een bloedtransfusie zou weigeren maar anderzijds zelf klaarblijkelijk geen medische wilsbeschikking heeft opgesteld is, gezien het belang van het verbod op bloed en derivaten, merkwaardig (CGVS, p. 20). Het geeft dan ook geenszins blijk van een oprechte geloofsbeleving.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Het feit dat jullie geloofsactiviteiten hebben in België, waaronder bijeenkomsten en bijbelstudiemomenten van de getuigen van Jehova zowel fysiek als op zoom, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u geloofsactiviteiten hebt en het feit dat u die kan staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen. Het feit dat u naar aanleiding van de berichten op uw facebookprofiel uitgescholden werd – jullie hadden geen indicaties dat de Iraanse autoriteiten hier achter zaten – doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 20; CGVS Amir, p. 19). In dit verband kan immers nog opgemerkt worden dat u op facebook actief bent onder uw roepnaam Z.A. (...) en niet onder uw officiële naam M.A. (...).

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, hun religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake hun bekering en problemen en in acht genomen de hoger gedane vaststellingen inzake het ontbreken van enig document in het kader van het verbod op bloed en derivaten, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen en waaruit zij citeren, ligt verder geheel in dezelfde lijn als en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd

risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij oprecht zouden zijn bekeerd tot getuigen van Jehova, zij reiken, mede in acht genomen dat verzoeksters activiteiten op de sociale media die geleid zouden hebben tot negatieve reacties (nog daargelaten dat zulke reacties eenvoudigweg kunnen worden afgesproken en geënsceeneerd) niet worden gevoerd onder haar eigen naam en dat zij hoe dan ook niet over enige indicatie beschikken dat de autoriteiten hiervan weet zouden hebben, niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten en/of hun omgeving zouden staan. Verder weerleggen zij de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze mag worden verwacht dat, voorafgaand aan een terugkeer, de betreffende berichten op deze sociale media worden verwijderd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst de getuigen van Jehova zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als dergelijke getuigen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging zouden riskeren.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor bekeerde personen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviseerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen dienstige argumenten aanvoeren ter weerlegging van de volgende, in de bestreden beslissingen opgenomen motieven: *“Wat de problemen met uw vader betreft, kan tot slot nog opgemerkt worden dat hij volgens uw verklaringen meestal bij zijn andere echtgenote is en dat u hem in principe niet meer hoeft te zien (CGVS, p. 5). Aangezien er noch aan de problemen van uw man, noch aan uw beweerde bekering geloof kan worden gehecht, blijkt bovendien uit niets dat u de scheiding met uw man – een schijnscheiding – niet ongedaan zou kunnen maken en aldus bij terugkeer naar Iran niet opnieuw bij uw man terecht zou kunnen. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran nog met uw vader problemen zou hebben.”* Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekende partijen ter weerlegging van deze motieven geen dienstig argument aanvoeren, blijven zij onverminderd overeind.

De overige door verzoekende partijen neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere motieven dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT